

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Unu

Încercarea adevărului prezent

Jeff Pippenger

2025-12-02

„În Scripturi sunt unele lucruri greu de înțeles, pe care, potrivit cuvintelor lui Petru, cei neînvățați și nestatornici le răstălmăcesc spre propria lor pierzare. S-ar putea ca, în viața aceasta, să nu fim în stare să explicăm înțelesul fiecărui pasaj al Scripturii; dar nu există puncte vitale ale adevărului practic care să fie acoperite de mister. Când va veni vremea, în providența lui Dumnezeu, ca lumea să fie pusă la probă cu privire la adevărul pentru timpul acela, mințile vor fi mișcate de Duhul Său să cerceteze Scripturile, chiar cu post și cu rugăciune, până când verigă după verigă va fi descoperită și unită într-un lanț desăvârșit. Fiecare fapt care privește în mod nemijlocit mântuirea sufletelor va fi făcut atât de limpede, încât nimeni nu va avea nevoie să greșească sau să umble în întuneric.”

„Pe măsură ce am urmărit lanțul profeției, adevărul descoperit pentru timpul nostru a fost văzut și explicat cu claritate. Suntem răspunzători pentru privilegiile de care ne bucurăm și pentru lumina care strălucește asupra cărării noastre. Cei care au trăit în generațiile trecute erau răspunzători pentru lumina căreia i s-a îngăduit să strălucească asupra lor. Minte lor a fost preocupată de diferite puncte ale Scripturii care îi puneau la încercare. Dar ei nu au înțeles adevărurile pe care noi le înțelegem. Nu erau răspunzători pentru lumina pe care nu o aveau. Ei aveau Biblia, așa cum o avem și noi; dar vremea desfășurării adevărului special în legătură cu scenele finale ale istoriei acestui pământ este în timpul ultimelor generații care vor trăi pe pământ.”

„Adevăruri speciale au fost adaptate la condițiile generațiilor, așa cum au existat ele. Adevărul prezent, care este o probă pentru oamenii acestei generații, nu a fost o probă pentru oamenii generațiilor de demult. Dacă lumina care acum strălucește asupra noastră cu privire la Sabatul poruncii a patra ar fi fost dată generațiilor din trecut, Dumnezeu i-ar fi făcut răspunzători pentru acea lumină.” Testimonies, volumul 2, 692, 693.

Nou și Vechi

„În fiecare veac există o nouă dezvoltare a adevărului, un mesaj al lui Dumnezeu pentru oamenii acelei generații. Vechile adevăruri sunt toate esențiale; adevărul nou nu este independent de cel vechi, ci o desfășurare a acestuia. Numai pe măsură ce vechile adevăruri sunt înțelese putem cuprinde pe cele noi. Când Hristos a dorit să le deschidă ucenicilor Săi adevărul despre învierea Sa, El a început «de la Moise și de la toți prorocii» și «le-a tâlcuit, în toate Scripturile, lucrurile privitoare la El». Luca 24:27. Dar lumina care strălucește în noua desfășurare a adevărului este aceea care slăvește ceea ce este vechi. Cel care respinge sau neglijează ceea ce este nou nu posedă în realitate ceea ce este vechi. Pentru el, acesta își pierde puterea vie și nu devine decât o formă lipsită de viață.”

„Există unii care mărturisesc că cred și că învață adevărurile Vechiului Testament, în timp ce resping Noul. Dar, refuzând să primească învățăturile lui Hristos, ei arată că nu cred ceea ce au rostit patriarhii și prorocii. «Dacă ați fi crezut pe Moise», a spus Hristos, «M-ați fi crezut și pe Mine, căci el a scris despre Mine.» Ioan 5:46. Prin urmare, nu există nicio putere reală în învățătura lor nici măcar cu privire la Vechiul Testament.

„Mulți dintre cei care pretind că cred și că predică Evanghelia se află într-o rătăcire asemănătoare. Ei înlătură Scripturile Vechiului Testament, despre care Hristos a declarat: „Ele sunt cele care mărturisesc despre Mine.” Ioan 5:39. Respingând Vechiul, ei resping în realitate Noul; căci amândouă sunt părți ale unui întreg nedespărțit. Niciun om nu poate prezenta în mod corect Legea lui Dumnezeu fără Evangheliie, nici Evanghelia fără Lege. Legea este Evanghelia întrupată, iar Evanghelia este Legea desfășurată. Legea este rădăcina, Evanghelia este floarea înmiresmată și rodul pe care aceasta îl poartă.

„Vechiul Testament aruncă lumină asupra Noului, iar Noul asupra Vechiului. Fiecare este o descoperire a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Amândouă prezintă adevăruri care îi vor descoperi neîncetat noi adâncimi de înțeles căutătorului sincer.” Parabolele Domnului Hristos, 128.

Adevărul prezent este, prin definiție, „adevărul revelat” pentru o perioadă specifică de timp, care este „văzut limpede și explicat”. Generația care trăiește în vremea când este revelat „adevărul prezent” este ținută „răspunzătoare” să primească acel adevăr sau să moară. Adevărurile combinate care alcătuiesc „adevărul prezent de încercare” pentru „această generație” sunt reprezentate în „desfășurarea unor adevăruri speciale” „în legătură cu scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ”. Adevărul, și prin urmare „adevărul prezent”, este prefigurată de Noul Testament în relație cu Vechiul Testament. Adevărul este întemeiat pe doi martori și are un început și un sfârșit, un literal și un spiritual, un antic și un modern, un alfa și un omega, un întâi și un de pe urmă.

Baza milerită a soliei primului înger este „vechiul” în raport cu solia „adevărului prezent” a celui de-al treilea înger. Cei care „resping Vechiul” „resping, în mod virtual, Noul”, căci amândouă sunt părți ale unui întreg inseparabil.

„Am văzut necesitatea ca solii, îndeosebi, să vegheze și să țină în frâu orice fanatism oriunde l-ar vedea ivindu-se. Satana apasă din toate părțile și, dacă nu-l pândim și dacă nu avem ochii deschiși la uneltirile și cursele lui, și dacă nu purtăm toată armura lui Dumnezeu, săgețile arzătoare ale celui rău ne vor lovi. În Cuvântul lui Dumnezeu sunt cuprinse multe adevăruri prețioase, dar turma are nevoie acum de „adevărul prezent”. Am văzut primejdia ca solii să se abată de la punctele importante ale adevărului prezent, pentru a zăbovi asupra unor subiecte care nu sunt de natură să unească turma și să sfințească sufletul. Satana va profita aici de orice avantaj cu puțință pentru a vătăma cauza.

„Dar subiecte precum sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt pe deplin potrivite să explice mișcarea adventă din trecut și să arate care este poziția noastră prezentă, să întărească credința celor care se îndoiesc și să dea certitudine viitorului glorios. Acestea, am văzut adesea, erau subiectele principale asupra cărora mesagerii trebuiau să stăruiască.” Early Writings, 63.

“საწმიდარი, 2300 დღესთან, ღვთის მცნებებთან და იესოს რწმენასთან კავშირში,” არის გასაღები, რათა აიხსნას მილერიტთა „წარსული ადვენტური მოძრაობა“ და ამით „სრულყოფილად“ განიმარტოს, „რა არის ჩვენი ამჟამინდელი მდგომარეობა.“ ისინი, ვინც „ექვობენ“ „წარსულ ადვენტურ მოძრაობაში“, „ექვობენ“ იმაში, რაც „დიდებული მომავლისთვის სარწმუნოებას“ იძლევა. ის, რაც მომავალს სარწმუნოებას ანიჭებს, არის წარსული.

Cartea lui Ioel este un mesaj al adevărului prezent de punere la probă. Acest lucru este confirmat de mai mulți martori. Ioel este identificat drept „adevăr prezent” de către Spiritul Profeției, care, potrivit lui Ioan în cartea Apocalipsei, este mărturia lui Isus.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se petreacă în curând; și a trimis-o și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și despre toate lucrurile pe care le-a văzut. Apocalipsa 1:1, 2.

„Mărturia” lui Ioan (despre care „a mărturisit”) a fost prezentată în trei părți. El a consemnat „cuvântul lui Dumnezeu”, „mărturia lui Isus” și „lucrurile pe care le-a văzut”. În primele două versete din Apocalipsa, Ioan îl reprezintă pe unul căruia i-a fost dat darul „duhului prorociei”. Acest dar cuprinde o descoperire specială a Cuvântului lui Dumnezeu și cuprinde, de asemenea, descoperiri speciale transmise profetului prin cuvintele lui Hristos; (fie de către Hristos direct, fie prin reprezentanții Săi îngerești), iar darul cuprinde și adevărul prezentat prin mijlocirea viselor și a vedeniilor. Duhul prorociei este mărturia lui Hristos, care este transmisă profetului, și are aceeași autoritate ca și cum un înger sau Hristos Însuși ar rosti cuvintele.

Și am căzut la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: Vezi să nu faci una ca aceasta! Eu sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi care au mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei. Apocalipsa 19:10.

Gabrieli e bën të ditur se ai është bashkëshërbëtor me Gjonin dhe se nuk duhet adhëruar. Gabrieli bën gjithashtu të ditur se “vëllezërit” që përfaqësohen nga Gjoni “kanë dëshminë e Jezusit”, që është “fryma e profecisë”. “Vëllezërit” që përfaqëson Gjoni janë njëqind e dyzet e katër mijet, dhe të gjithë vëllezërit e kanë “frymën e profecisë”.

„Și s-au sculat dis-de-diminează și au ieșit în pustia Tecoa; și, pe când ieșeau, Iosafat a stat în picioare și a zis: Ascultați-mă, Iuda și voi, locuitori ai Ierusalimului! Credeți în Domnul Dumnezeu vostru și veți fi întăriți; credeți în prorocii Lui și veți propăși.” 2 Cronici 20:20.

„Credeți în Domnul Dumnezeu vostru și veți fi întăriți; credeți în prorocii Lui și veți propăși.”

„Isaia 8:20. «La lege și la mărturie; dacă nu vor vorbi potrivit acestui cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei.» Aici sunt puse înaintea poporului lui Dumnezeu două texte: două condiții pentru izbândă. Legea rostită de Însuși Iehova și spiritul profeției sunt cele două izvoare ale înțelepciunii, menite să călăuzească poporul Său în fiecare experiență. Deuteronomul 4:6. «Aceasta este înțelepciunea voastră și priceperea voastră înaintea neamurilor, care vor zice: Cu adevărat, acest neam mare este un popor înțelept și priceput.»”

„Legea lui Dumnezeu și Spiritul Profeteției merg mână în mână pentru a călăuzi și a sfătui biserica, iar ori de câte ori biserica a recunoscut acest lucru prin ascultarea de Legea Sa, spiritul profeteției a fost trimis să o călăuzească pe calea adevărului.

„Apocalipsa 12:17. «Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.» Această profecie arată în mod clar că biserica rămășiței Îl va recunoaște pe Dumnezeu în Legea Sa și va avea darul profetic. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu și spiritul profeteției i-au deosebit întotdeauna pe adevărații copii ai lui Dumnezeu, iar încercarea este dată de obicei cu privire la manifestările prezente.”

„În zilele lui Ieremia, poporul nu punea la îndoială mesajul lui Moise, al lui Ilie sau al lui Elisei, însă a pus la îndoială și a înlăturat mesajul trimis de Dumnezeu lui Ieremia, până când forța și puterea lui s-au irosit și nu a mai rămas niciun alt remediu decât ca Dumnezeu să-i ducă în robie.”

„Tot astfel, în zilele lui Hristos, poporul ajunsese să recunoască faptul că mesajul lui Ieremia fusese adevărat și se convinsese pe sine că, dacă ar fi trăit în zilele părinților lor, ar fi primit mesajul lui; însă, în același timp, ei respingeau mesajul lui Hristos, despre care scriseseră toți prorocii.”

„Pe măsură ce solia îngerului al treilea s-a ridicat în lume, menită să descopere bisericii Legea lui Dumnezeu în deplinătatea și puterea ei, darul profetic a fost, de asemenea, restaurat imediat. Acest dar a jucat un rol foarte proeminent în dezvoltarea și înaintarea acestei solii.”

„Când au apărut deosebiri de opinie cu privire la interpretările Scripturilor și la metodele de lucrare, de natură să zdruncine credința credincioșilor în solie și să ducă la dezbinare în lucrare, spiritul profeteției a aruncat întotdeauna lumină asupra situației. El a adus întotdeauna unitate de gândire și armonie în acțiune trupului credincioșilor. În fiecare criză ivită în dezvoltarea soliei și în creșterea lucrării, aceia care au stat cu fermitate de partea Legii lui Dumnezeu și a luminii Spiritului profeteției au biruit, iar lucrarea a prosperat în mâinile lor.” Loma Linda Messages, 33, 34.

Cartea lui Ioel este identificată în mod direct ca „adevăr prezent” în cadrul Spiritului Profetic, care, potrivit lui Ioan în cartea Apocalipsei, este mărturia lui Isus. Ea este, de asemenea, confirmată în mod direct în Cuvântul lui Dumnezeu. Atât Biblia, cât și Spiritul Profetic aplică în mod direct cartea lui Ioel zilelor din urmă.

“Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru timpul lor decât pentru al nostru, astfel încât prorocia lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi slujeau ei aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12. ...”

„Biblia și-a adunat și și-a strâns laolaltă comorile pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și toate acțiunile solemne ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile de pe urmă.” Selected Messages, cartea 3, 338, 339.

Proroctvo Joela je „na snazi” „nad” onima „na koje su došli svršeci svijeta”. „Na snazi” jednostavno naglašava da je „sadašnja istina” uvijek kušnja, a oni koji ne polože tu kušnju prikazani su takvim biblijskim ličnostima kao što je Juda.

„Lecție după lecție a căzut neauzită la urechile lui Iuda. Cât de mulți astăzi îi urmează pașii. În lumina legii lui Dumnezeu, oamenii egoiști își văd caracterele rele, dar nu împlinesc reforma cerută și merg mai departe dintr-o stare de păcat în alta.”

„Lecțiile lui Hristos sunt aplicabile timpului și generației noastre. El a spus: «Și nu Mă rog numai pentru aceștia, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.» Aceeași mărturie ne este adusă nouă în aceste zile de pe urmă, cum i-a fost adusă lui Iuda. Aceleași lecții, pe care el a neglijat să le pună în practică în viața sa, vin la oamenii care aud și totuși dau același greș, pentru că nu se depărtează de păcatul lor.” Review and Herald, 17 martie 1891.

Ioan, de-a lungul cărții Apocalipsei, îi prefigurează pe cei din poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar, fiind exilat în Patmos, Ioan îi reprezintă pe aceia care sunt persecutați în criza legii duminicale. El arată de ce a fost întemnițat.

Eu, João, que também sou vosso irmão e companheiro na tribulação, e no reino e na paciência de Jesus Cristo, estava na ilha chamada Patmos, por causa da palavra de Deus e do testemunho de Jesus Cristo. Apocalipse 1:9.

Ioan a fost persecutat pentru Biblie și Spiritul Profeției. De ce sunt cei o sută patruzeci și patru de mii persecutați din pricina Spiritului Profeției? Primul adevăr pe care îl identifică profetul Ioel este apostazia Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Când apostolul Petru a arătat că Rusaliile erau o împlinire a cărții lui Ioel, Petru a făcut aceasta ca răspuns la faptul că iudeii atacau manifestarea „limbilor”. Iudeii, care atunci îi prefigurau pe adventiștii de ziua a șaptea din zilele de pe urmă, susțineau că Petru și cei care proclamau solia erau „beți”. Adventiștii de ziua a șaptea vor lupta împotriva soliei ploii târzii, așa cum au făcut iudeii din vremea lui Petru. Ei fac aceasta, căci cei care proclamă solia de probă a „adevărului prezent” a ploii târzii au adevărurile fundamentale „vechi”, deoarece adevărul nou se întemeiază întotdeauna pe adevărul vechi. Ieremia a chemat poporul lui Dumnezeu, în vremea ploii târzii, să umble pe cărările cele vechi și să asculte de sunetul trâmbiței străjerului, dar ei refuză. Solia adevărului fundamental „vechi” este reprezentată simbolic prin „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, care înfățișează relația de legământ în termenii Sabatului pentru țară.

„Am văzut că biserica nominală și adventiștii nominali, asemenea lui Iuda, ne vor trăda catolicilor pentru a dobândi influența lor, ca să vină împotriva adevărului. Atunci sfinții vor fi un popor obscur, puțin cunoscut de catolici; însă bisericile și adventiștii nominali, care cunosc credința și obiceiurile noastre (căci ne urau din pricina Sabatului, pentru că nu-l puteau combate), îi vor trăda pe sfinți și îi vor denunța catolicilor ca fiind dintre aceia care nesocotesc rânduielile poporului; adică păzesc Sabatul și nesocotesc duminica.”

„Apoi catolicii îi vor îndemna pe protestanți să meargă înainte și vor emite un decret potrivit căruia toți cei care nu vor păzi prima zi a săptămânii, în locul zilei a șaptea, să fie omorâți. Și catolicii, al căror număr este mare, vor sta alături de protestanți. Catolicii își vor da puterea chipului fiarei. Iar protestanții vor lucra așa cum a lucrat mama lor înaintea lor, ca să-i nimicească pe sfinți. Dar, înainte ca decretul lor să aducă sau să poarte rod, sfinții vor fi izbăviți prin Glasul lui Dumnezeu.” Spalding and Magan, 1, 2.

De două ori, sora White identifică „biserica nominală” și pe „advenștii nominali”, făcând totodată o distincție între cele două „grupuri nominale” și „catolicii”. „Biserica nominală” și „advenștii nominali” îi „urau” pe cei reprezentați de Petru și Ioan „din pricina Sabatului, căci nu-l puteau combate”. Biserica nominală și catolicii nu pot „combate” adevărul Sabatului zilei a șaptea, iar „advenștii nominali” nu pot „combate” „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, care constituie porunca Sabatului țării. Biserica nominală și catolicii nu pot „combate” faptul că Sabatul zilei a șaptea este un adevăr biblic „fundamental”, iar „advenștii nominali” nu pot „combate” faptul că „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase sunt un adevăr millerit „fundamental”.

Captivitatea lui Ioan pe Patmos îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care susțin atât Biblia, cât și Spiritul Profetiei și care sunt persecutați în mod deosebit din afară din pricina Sabatului zilei a șaptea și persecutați dinăuntru din pricina Sabatului anului al șaptelea pentru pământ. Din acest motiv, mărturia lui Ioan despre de ce era persecutat în versetul nouă este urmată de Sabatul din versetul zece și de mesajul din trecut („în urmă”) de la „glasul cel mare”, ca de „trâmbiță”.

Eu, João, que também sou vosso irmão e companheiro na tribulação, e no reino e na paciência de Jesus Cristo, estava na ilha chamada Patmos, por causa da palavra de Deus e do testemunho de Jesus Cristo. Achei-me em espírito no dia do Senhor e ouvi detrás de mim uma grande voz, como de trombeta. Apocalipse 1:9, 10.

Ioan îi reprezintă pe aceia care, la 11 septembrie, au auzit glasul de trâmbiță al îngerului din Apocalipsa optsprezece, chemând poporul lui Dumnezeu să se întoarcă la „cărările cele vechi” ale lui Ieremia. Acel glas puternic a fost, de asemenea, avertizarea celei de-a șaptea trâmbițe, care este și al treilea vai.

Sorë White shënoi se “Bibla i ka grumbulluar dhe i ka lidhur së bashku thesaret e saj për këtë brez të fundit.” Libri i Joelit është një nga “thesaret” biblike që është e vërteta e tashme në “ditët e fundit”. Në kohën e Rrëshajëve, Pjetri përcaktoi se ishte libri i Joelit ai që po përmbushej atëherë. Pjetri, ashtu si Joeli, “foli më pak për” periudhën kohore të Rrëshajëve sesa për “kohën” tonë. Periudha e Rrëshajëve ishte shiu i hershëm për Dispensacionin e Krishterë. Rrëshajët shënojnë fillimin e Dispensacionit të Krishterë dhe, duke bërë kështu, ilustrojnë fundin e Dispensacionit të Krishterë. Fundi i Dispensacionit të Krishterë është koha e shiut të mbramë, siç është tipizuar nga Rrëshajët. Prandaj, Pjetri është një simbol i popullit të Perëndisë në fund të Dispensacionit të Krishterë, i cili e identifikon përmbushjen e derdhjes së Frymës së Shenjtë duke përdorur për këtë qëllim librin e Joelit.

Dar Petru, stând în picioare împreună cu cei unsprezece, și-a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, să vă fie cunoscut lucrul acesta și ascultați cuvintele mele: Căci aceștia nu sunt beți, cum socotiți voi, fiindcă este doar ceasul al treilea din zi. Ci aceasta este ceea ce a fost spus prin prorocul Ioel: «Și se va întâmpla în zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, că voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; și fiii voștri și fiicele voastre vor proroci, tinerii voștri vor vedea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise. Chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu; și vor proroci. Și voi arăta minuni sus în cer și semne jos pe pământ: sânge, și foc, și abur de fum; soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua cea mare și însemnată a Domnului. Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.» Faptele Apostolilor 2:14–21.

Kuba umunyeshuri w'intsinzi mu buhanuzi bisaba kugira gusobanukirwa kudakebakeba ko iherezo ry'isi ryerekanwa “umurongo ku wundi murongo” mu nkuru y'amateka yo mu Byanditswe Byera. Ijyanirana n'uku kuri ni uko abahanuzi ubwabo bagereranya ubwoko bw'Imana mu minsi y'imperuka. Yoweli ashyira igitabo cye mu minsi y'imperuka kuko gitangaza ukwegera kw'“umunsi w'Uwiteka.”

Sunați din trâmbiță în Sion și dați alarma pe muntele Meu cel sfânt; să tremure toți locuitorii țării, căci vine ziua Domnului, căci este aproape. Ioel 2:1.

„Trâmbiță”, ca simbol, reprezintă, printre alte semnificații, un mesaj de avertizare. Ca simbol, o trâmbiță poate reprezenta o perioadă de timp sau un moment în timp, ori pe amândouă — în funcție de context. O trâmbiță reprezintă, de asemenea, judecata. Sărbătoarea Trâmbițelor, cu zece zile înainte de Ziua Ispășirii, era o avertizare a judecății care se apropia.

„Ziua Domnului” reprezintă fie un moment în timp, fie o perioadă de timp, în funcție de contextul pasajului în care este folosită expresia „ziua Domnului”. „Ziua Domnului” poate fi un simbol al judecății executive reprezentate de cele șapte plăgi de pe urmă, sau poate fi judecata executivă de la sfârșitul mileniului de o mie de ani. În oricare dintre cazuri, trâmbița identifică judecata executivă a lui Dumnezeu. Prin urmare, „ziua Domnului” poate reprezenta punctul în care este aplicată pedeapsa lui Dumnezeu sau perioada de timp în care sunt aplicate pedepsele lui Dumnezeu.

O „trâmbiță”, asemenea „zilei Domnului”, poate reprezenta un moment și o perioadă de timp, după cum se vede din momentele și perioadele istorice reprezentate de cele șapte trâmbițe din Apocalipsa opt și nouă. „Ziua Domnului”, pe care Ioel o reprezintă prin „trâmbiță” ce trebuie să fie sunată, este atât un moment în timp, cât și o perioadă de timp care începe atunci când judecata morților s-a încheiat și a început judecata celor vii. La 11 septembrie, a fost sunată o trâmbiță, marcând sosirea judecății celor vii ca moment în timp și, de asemenea, marcând 11 septembrie ca începutul perioadei judecății celor vii.

De aceea, chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima voastră, cu post, cu plâns și cu bocet. Sfâșiati-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul Dumnezeu vostru, căci El este milostiv și plin de îndurare, încet la mânie și bogat în bunătate, și Îi pare rău de răul trimis. Cine știe dacă nu Se va întoarce și nu-I va părea rău, și dacă nu va lăsa după El o

binecuvântare, chiar un dar de mâncare și o jertfă de băutură pentru Domnul Dumnezeuul vostru? Sunați din trâmbiță în Sion, vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare. Ioel 2:12–15.

Aceasta este a doua oară când Ioel poruncește să se sune din trâmbiță. „Trâmbițele” din Ioel sunt atât avertizări cu privire la apropiata judecată executivă a celor șapte plăgi de pe urmă, cât și sunt așezate în contextul apelului laodicean la pocăință și al închiderii iminente a timpului de probă.

Strigă cu glas tare, nu te cruța; înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu nelegiuirea lui, și casei lui Iacov păcatele ei. Isaia 58:1.

Isaia, Ioel, Ioan și Petru îi reprezintă cu toții pe cei o sută patruzeci și patru de mii din zilele de pe urmă, la fel și Ieremia, care arată când trebuie să sune trâmbița.

Așa zice Domnul: „Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dar ei au zis: „Nu vom umbla pe ea.” De asemenea, am pus peste voi străjeri, zicând: „Luați aminte la sunetul trâmbiței.” Dar ei au zis: „Nu vom lua aminte.” Ieremia 6:16, 17.

Trâmbița a sunat în aceste zile de pe urmă la 11 septembrie, iar apoi ploaia târzie a început să cadă peste aceia care au ales calea cea bună și au umblat pe ea. Atunci a coborât îngerul din Apocalipsa optsprezece.

„Ploaia târzie urmează să fie revărsată peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să se coboare din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Când marile clădiri ale New Yorkului au fost doborâte la 11 septembrie, îngerul cel puternic s-a coborât, iar ploaia târzie a început să cadă.

„Da li sada dolazi riječ da sam izjavila kako New York treba biti pometen plimnim valom? To nikada nisam rekla. Rekla sam, dok sam promatrala kako ondje niču velike zgrade, kat za katom: ‘Kakvi će se strašni prizori odigrati kada Gospod ustane da silno potrese zemlju! Tada će se ispuniti riječi iz Otkrivenja 18:1–3.’ Cijelo osamnaesto poglavlje Otkrivenja upozorenje je o onome što dolazi na zemlju. Ali nemam posebno svjetlo u pogledu onoga što dolazi na New York, osim što znam da će jednoga dana ondje velike zgrade biti oborene okretanjem i prevrtanjem Božje sile. Iz svjetla koje mi je dano znam da je uništenje u svijetu. Jedna riječ od Gospoda, jedan dodir njegove silne moći, i te će goleme građevine pasti. Odigrat će se prizori čiju strahotu ne možemo ni zamisliti.” Review and Herald, 5. srpnja 1906.

Pe 9/11, ploaia târzie a început să stropească în avansul revărsării ei depline la legea duminicală.

„Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o manifestare a puterii lui Dumnezeu mai redusă decât aceea care i-a marcat începutul. Profetiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la deschiderea Evangheliei urmează să se îplinească din nou prin ploaia târzie la încheierea ei. Acestea sunt «vremurile de înviore» spre care privea apostolul Petru când spunea: «Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, când vor veni vremurile de înviore de la fața Domnului, și El va trimite pe Isus.» Faptele

Apostolilor 3:19, 20.” Tragedia veacurilor, 611, 612.

Împlinirea desăvârșită a „vremurilor de înviore” are loc atunci când ești în viață, căci avertizarea este „pocăiți-vă”, lucru imposibil de făcut dacă ești mort. „Vremurile de înviore” sosesc atunci când „păcatele” sufletelor vii mai pot fi încă „șterse”. „Vremurile de înviore” au început la 11 septembrie, identificând astfel începutul judecării celor vii. Cincizecimea se repetă la încheierea perioadei de har a Evangheliei. Când au sosit „vremurile de înviore”, evenimentele prefigurate la Cincizecime au început să se repete.

„Z gorljivim čeznućem iščekujem vreme kada će se događaji dana Pedesetnice ponoviti sa još većom silom nego tom prilikom. Jovan kaže: „I videh drugog anđela gde silazi s neba, koji imaše veliku vlast; i zemlja se obasja od slave njegove.“ Tada će, kao u vreme Pedesetnice, narod čuti istinu koja mu se govori, svaki čovek na svom jeziku.

„Dumnezeu poate insufla viață nouă în fiecare suflet care dorește cu sinceritate să-I slujească și poate atinge buzele cu un cărbune aprins de pe altar, făcându-le elocvente în lauda Sa. Mii de glasuri vor fi pătrunse de puterea de a rosti adevărurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba gângavă va fi dezlegată, iar cei timizi vor fi întăriți să aducă o mărturie curajoasă pentru adevăr. Fie ca Domnul să-Și ajute poporul să curețe templul sufletului de orice întinăciune și să mențină o legătură atât de strânsă cu El, încât să poată fi părtași ai ploii târzii atunci când va fi revărsată.” Review and Herald, 20 iulie 1886.

Vom continua în articolul următor.

Și îngerul care vorbea cu mine a venit din nou și m-a trezit, cum este trezit un om din somnul lui, și mi-a zis: „Ce vezi?” Iar eu am zis: „M-am uitat, și iată un sfeșnic cu totul de aur, cu un vas deasupra lui, și cele șapte candelă ale lui pe el, și șapte țevi pentru cele șapte candelă care sunt deasupra lui; și doi măslini lângă el, unul la dreapta vasului, iar celălalt la stânga lui.”

Astfel, am răspuns și am vorbit îngerului care vorbea cu mine, zicând: „Ce sunt acestea, domnul meu?” Atunci îngerul care vorbea cu mine mi-a răspuns și mi-a zis: „Nu știi ce sunt acestea?” Și eu am zis: „Nu, domnul meu.”

Atunci el a răspuns și mi-a vorbit, zicând: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, zicând: «Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu», zice Domnul oștirilor.” Zaharia 4:1–6.